

noget, at hun fik Erstatning, men saa vakler Bygningen og hele første Stykke vil komme til at staa i Strid dermed. Og det har ikke mindst Betydning for det høje Arbejderforsikringsraad, som efter første Stykke kun kan tage *Driftsulykker i Landbruget* med, medens det efter andet Stykke kommer til at tage mange ganske særegne, mærkelige og uden enhver Forbindelse med Landbruget staaende Ulykkestilfælde under Behandling. Det vil jeg meget bede den højtærede Minister om at overveje. Hvis han er enig med mig om, at det vil være allerbedst at beholde første Stykke af Paragraf 6 og lade baade Modsetningen og Ophævelsen af Modsetningen udgaa, saa er det fortræffeligt. Skulde den højtærede Minister alligevel ikke nu kunne slutte sig til dette Standpunkt, som holder Loven ren og klar, vil jeg bede ham nærmere overveje det, forinden han i den Henseende svarer mig, da jeg er overbevist om, at den højtærede Minister lige saa meget som jeg ønsker, at Loven skal blive utvetydig. Hvad Fortolkningen af Landbrugets Driftsulykker angaar, nærer jeg ingen som helst Tvivl om, at Arbejderforsikringsraadet vil være liberalt, idet enhver Tvivl i dette Forhold ligesom i andre Forsikringsforhold, altid kommer til at virke i den forsikredes Favør. Men en Ting holder jeg mig overbevist om, nemlig at Arbejderforsikringsraadet i Henhold til Lovens § 6 bør gaa ud fra, at der dog skal kunne paavises en fjernere eller nærmere Aarsagsforbindelse med Landbruget med Hensyn til de Ulykkestilfælde, som skulle erstattes efter denne Lov, hvad ogsaa staa uttrykkelig udtalt i Hovedbestemmelsen i § 6.

§ 8, der angaar Forholdet til Udlandet, maa jeg yde min fulde Anerkendelse. Hvis en Udlænding arbejder her i Landet, faar han Goderne ved denne Lov, for saa vidt den danske Arbejder i Udlandet nyder godt af det paagældende Lands Lov. Hvis man nægter danske Arbejdere i et fremmed Land — saaledes som det er forekommet — at blive ulykkesforsikrede efter de for Landets egne Borgere gældende Love, er det ganske rimeligt, at de paagældende Udlændinge her i Landet heller ikke nyde denne Fordel, og det er jo sandsynligt, at denne Bestemmelse vil føre til, at der kan opnaas Reciprocitet i den Retning.

I § 16 er der Tale om „Dagløn“, hvor der temmelig sikkert skal tales om „Vederlag“. Vederlag er jo nemlig saa vel Kost og Logi som Dagløn. Naar

jeg nævner dette, er det ikke alene, fordi det er en urigtig Realitet, men fordi det ogsaa er af ret principiel Beskaffenhed, eftersom der tales om, at Arbejderen skal have det overskydende, altsaa skal kunne faa Penge. Det maa derfor udtrykkes, at det, han skal have, er det, som gaar ud over de Udgifter, Arbejdsgiveren har haft for Arbejderen, for saa vidt denne ikke skal leve paa sin egen Regning i den Tid, hvori han opnaar Dagpenge.

§ 23 giver Ret til en særlig Inddrivning af Præmierne — det maa vel være for de Forsikringsselskaber, som blive autoriserede. Jeg tror ikke, at denne Bestemmelse burde findes paa *denne* Lov, men det er nu formelt. Reelt skal jeg derimod gøre opmærksom paa, at en saadan Bestemmelse findes ikke i Loven af 1898, hvorefter Forsikringsselskaberne ikke have en saadan Ret, og den er ogsaa ukendt i den øvrige Lovgivning undtagen for de store Bygningsbrandforsikringer, som ved Siden af de Forpligtelser, de have, have, ikke ganske denne Rettighed, men en Panteret i de forsikrede Bygninger for Præmiernes Beløb. Jeg tror, at man skal overveje, hvorvidt det gaar an at give disse gensidige Forsikringsselskaber og Selskaber med begrænset Ansvar Ret til at inddrive Præmierne ved en Udpantning, i alt Fald tror jeg, man skal overveje, hvorvidt det er nødvendigt. Jeg tror det ikke, og det har heller ikke vist sig at være nødvendigt i den tidligere Lov.

I § 24, som den højtærede Minister har omtalt, omhandles Kontrollen med, at de forsikringspligtige Arbejdsgivere virkelig tegne og opretholde deres Forsikring. Den højtærede Minister har her omtalt et Forslag, som er vedtaget i det andet Ting, og hvorefter Arbejdsgiverne virkelig skulle gaa ud under aaben Himmel — det vil det vel blive — og opslaa paa Ejendommen en Plakat om, at de have forsikret, og der paaklæbe en original Kvittering for Præmiens Betaling, for at Arbejderne og Børnene kunne overbevise sig om, at Arbejdsgiverne have opfyldt denne Forpligtelse. Jeg vil henlede Opmærksomheden paa, at i Loven om Industriarbejdernes Forsikring er der slet ingen Forsikringspligt for Arbejdsgiverne, og alligevel have 97 pCt. af Arbejdsgiverne tegnet deres Forsikring. Men i denne Lov er der først Forpligtelse for Arbejdsgiveren til at tegne Forsikring, og hvis han ikke gør det, ifalder han en meget stor Bøde. Og dernæst er der en Forpligtelse for ham til at gøre Opslag paa sin Ejendom om, at han har